

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/158/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118200525
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5118200525.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobkyne: V. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX/X, XXX XX Z. - Z., právne zastúpená: JUDr. Vladimír Sidor, advokát, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 544,81 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 4Csp/4/2018-131 zo dňa 11. januára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 544,81 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 2.12.2016 do zaplatenia. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že strany sporu uzatvorili medzi sebou zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500105074 dňa 25.2.2015, ktorý je považovaný za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že zmluva neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy, a to údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky. Išlo o zmluvu, ktorá mala spotrebiteľský charakter a nejednalo sa o typický revolvingový úver, keďže v zmluve je dojednaná fixná mesačná splátka úveru 81,87 € a nebolo dojednané splácanie percentom z priebežne čerpaného úverového limitu. V zmluve nie je uvedený údaj o termínoch splatnosti jednotlivých splátok a obsahuje len údaj o výške jednotlivých splátok (81,87 €) a počte splátok (42). Údaj o tom, na ktorý konkrétny deň v kalendárnom mesiaci pripadá splatnosť jednotlivých splátok, zmluva neobsahuje a v zmluve taktiež absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako to vyžaduje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ) vo svojom ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/, ktoré vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru. Rovnako zmluva neobsahuje ďalšiu podstatnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, a to rozpis splátky na istinu, úroky a iné poplatky. Podľa jeho názoru nie je možné prihliadať na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, nakoľko v konaniach medzi jednotlivcami, čo je aj tento spor, podľa judikatúry ESD platí zásadný zákaz priamej aplikácie smernice ako prameňa práva EÚ. Nie je možné pripustiť ani nepriamy účinok smernice, keďže s použitím ustálených všeobecne uznávaných výkladových metód by výklad ustanovení smernice bol contra legem, čo je neprípustné a súčasne by boli narušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty vyjadrená v čl. 2

Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/30/2017, 7Co/61/2017, 5Co/213/2018. Nestotožnil sa s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017, nakoľko tento svoj výklad založil len na teleologickom výklade ZoSÚ bez toho, aby posúdil, či nedošlo prípadne aj k neúmyselnému chybnému transponovaniu Smernice do vnútroštátneho práva a bez toho, aby skúmal, aký význam zákonodarca prisúdil predmetnému slovnému spojeniu v čase, kedy ho zákonodarca použil vo vnútroštátnom právnom poriadku po prvýkrát. Napokon poukázal na to, že z obsahu Dohody o poskytovaní služieb č. 8500105074 zo dňa 25.2.2015 je zrejmé, že sa jedná o podrobnú špecifikáciu spoplatnených služieb, ktoré mali byť poskytované žalovaným s mesačným poplatkom vo výške 2,57 % zo sumy schváleného úveru. Keďže úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, dohoda je neúčinná. Bolo preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.350 € (po odpočítaní poplatku 150 €, ktorý si žalovaný z celkovej sumy úveru 1.500 € pri poskytnutí úveru, odúčtoval) a žalobkyňa celkovo na predmetný úver zaplatila sumu 1.894,81 €. Vzhľadom na to, že spotrebiteľský úver v zmysle § 11 ods. ZoSÚ je považovaný za bezúročný a bez poplatkov, tvrdenie žalobkyne nad rámec poskytnutého úveru, ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného získaného plnením bez právneho dôvodu a preto zaviazal žalovaného vrátiť žalobkyni istinu 544,81 €. Rovnako ho zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania z uvedenej sumy, a to vo výške 5 % ročne od 2.12.2016 do zaplatenia, keď bolo preukázané, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na urovnanie vzťahu vrátením preplatku z uhradeného úveru žalobkyňou, a to do 14 dní od doručenia tejto predsporovej výzvy. Žalovaný odmietol získané bezdôvodné obohatenie vydať žalobkyni. Žalovaný uplatnený nárok na úrok z omeškania nenamietal. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalovaný. Nestotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia ohľadne podstatnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, keď v prvom rade súd prvej inštancie zásadným spôsobom porušil svoju povinnosť rozhodovať v súlade s úijným právom a svojím postupom a rozhodnutím porušil záväzok SR dodržiavať úijné právo aj v rámci rozhodovacej praxe svojich orgánov. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 22/2010. V tejto súvislosti súd prvej inštancie odkazuje vo svojom rozhodnutí na jazykový výklad, avšak ostatné metódy výkladu právnej normy úplne prehliadol. Jazykový doslovný výklad právnej normy (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ) podávaný súdom odporuje systematickému výkladu zákona. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom aký logický a opodstatnený by bol zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 ZoSÚ. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy prezentovaného súdom popiera aj povinnosť súdu rešpektovať účinky úijného práva. Povinnosť eurokonformného výkladu každému orgánu členského štátu ukladá Zmluva o fungovaní európskej únie. V otázke výkladu smernice 2008/48/ES prijal Súdny dvor EÚ záver, že smernica žiadne rozpisovanie splátky nevyžaduje. Rovnako ale prijal výklad aj o tom, že členský štát nesmie si vytvárať vlastné náležitosti (čo znamená, že si to nemôže dovoliť žiadny jeho vnútroštátny orgán). V kontexte napádaného rozhodnutia sa konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Súd prvej inštancie sa svojej povinnosti eurokonformne vykladať vnútroštátne právo vôbec nedržal a túto problematiku odsunul akoby do úzadia. Ak by rozpisovanie splátky malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom by zmena zákonného textu mala vlastne znamenať zmenu proti spotrebiteľovi. Takýto záver s poukazom na závery Súdného dvora EÚ, Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo 146/2017 a tiež systematický a logický výklad zákona by bol nedôvodný. Aj to ale potvrdzuje, že požiadavka na rozpisovanie splátky je postupom, ktorá nemá oporu v právnom poriadku. Vzhľadom na uvedené navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na plnú náhradu trov konania.

4. Žalobkyňa k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, dostatočne odôvodnený, sledujúci prevládajúcu názorovú líniu všeobecných súdov. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania. Súd prvej inštancie správne uviedol, že v zmluve nie je uvedený údaj o termínoch splatnosti jednotlivých splátok. Uvedené je podstatné, pretože súvisí s ďalšími záväzkami spotrebiteľa, napríklad spotrebiteľ nevie, kedy sa dostane do omeškania, čo môže mať za následok uplatnenie úrokov z omeškania, prípadne realizáciu zrážok zo mzdy a podobne. Rovnako je správny záver, že zmluva musí obsahovať rozpis splátky na istinu, úrok a poplatky. Účelom tejto náležitosti je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii. ZoSÚ jednoznačne svojou úpravou ide nad rámec smernice a vyjadruje požiadavku rozčlenenia splátky. Zrejmý konflikt medzi smernicou a zákonom bol riešený aj v rozhodnutí

Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, ktorý potvrdil, že smernica skutočne takéto členenie nepožaduje. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený. Vnútroštátne sudy sú sice povinné vykladať národné právo vo svetle znenia a účelu smernice, avšak tento výklad nie je absolútny, pretože eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť jeho výslovné znenie. Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy (historický výklad) tejto náležitosti zmluvy zákonom ZS, s jej právnou úpravou ZoSÚ do 30. apríla 2018, vyplýva jej totožná formulácia, ktorou zákonodarcia podľa dôvodovej správy k zákonu (č. 568/2007 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, Notársky poriadok, v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ktorým sa zaviedlo rozčlenenie splátky, vyjadril (po prvýkrát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dve rôzne zákonné formulácie predmetnej obsahovej náležitosti zmluvy ZoSÚ, nemôžu smerovať k jednému výkladu. Na základe toho zastáva názor, že v zmluve je potrebné uviesť rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky a poukázala na rozhodnutia krajských súdov. Žalovaný teda vytýka iba nesprávne posúdenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie, aj tak nie je dôvod na jeho zrušenie, pretože tento bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru založil aj na tom, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru. Taktiež má za to, že RPMN nie je správne určená, nakoľko do jej výpočtu nebola zahrnutá skutočne poskytnutá výška úveru 1.350 €, ale suma 1.500 €, čo nutne viedlo k podhodnoteniu RPMN. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že v spotrebiteľskej zmluve nie je nutné rozpisovať splátku na istinu, úrok a poplatky, aj s poukazom na závery Súdneho dvora EÚ, Najvyššieho súdu SR a tiež na systematický a logický výklad zákona. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, keď v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018, 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 a 3Cdo/211/2017 zo dňa 25.4.2018, 4Cdo/211/2018 zo dňa 23.4.2018, 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018 a 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.1.2019 konštatuje nesprávnosť právneho posúdenia v posúdení otázky - splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a ktorá bola podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné poplatky. V zmysle rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej, článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok, článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu

istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. V rozsudku Súdneho dvora EÚ z 5. septembra 2019 vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť, s. r. o., bolo vyslovené, že článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 Smernice 2008/48 ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia (C-42/15, EÚ:C:2016:842) sa majú uplatniť na zmluve o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval za dôvodnú odvolaciu argumentáciu žalobcu k uvádzanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu, že zmluva nemala obsahovať podstatnú náležitosť upravenú v § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ.

7. Odvolací súd považuje za nutné podotknúť, že pokiaľ súd prvej inštancie poukazyval na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp.zn. 7Co/61/2017 zo dňa 26.04.2017, toto bolo vydané pred rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR konštatovanou v bode 6. tohto odôvodnenia.

8. Pokiaľ súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na viacerých dôvodoch, z ktorých každý samostatne vedie k vyhovneniu žalobe a odvolateľ (v tomto prípade žalovaný) nenamieta každý z dotknutých záverov, už samotná táto skutočnosť logicky podmieňuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Žalovaný v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vysloveniu bezpoplatkovosti a bezúročnosti spotrebiteľského úveru s poukazom na to, že tento neobsahoval podstatnú náležitosť zmluvy, a to konečnú splatnosť úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, ktorý nedostatok súd prvej inštancie odôvodnil v bode 18. napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu sporovej strany a formulovať namiesto nej odvolacie dôvody.

9. Žalovaný v odvolaní vôbec nenapáda záver súdu prvej inštancie o tom, že posudzovaná úverová zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru a je pritom nepochybné, že okresný súd posudzoval aj túto obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (bod 18.) a zaujal k nej výslovné stanovisko. Ak odvolateľ predmetné závery vôbec nenamieta, ide o jeho zjavné zlyhanie pri formulácii odvolacích dôvodov, ktoré bezprostredne vyvoláva žalovaného procesný neúspech v odvolacom konaní. Pokiaľ potom súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný žalobcovi vrátiť rozdiel medzi sumou, ktorú žalobca ako spotrebiteľ žalovanému z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorá je považovaná za bezpoplatkovú a bezúrokovú zaplatil a plnením, ktoré žalovaný ako veriteľ žalobcovi poskytol, je rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny, ako aj rozhodnutie o náhrade trov konania, keď náležite uplatnil zásadu úspechu v konaní. Preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 CSP aplikujúc § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca mal v odvolacom konaní voči žalovanému plný úspech. Preto vyslovil, že mu priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

11. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)